

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: Urszula Iwanowska (spr.)

sędziowie: Barbara Białecka

Jolanta Hawryszko

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2020 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy ze skargi W. W. (1)

przy udziale Prezesa Sądu Okręgowego w Szczecinie

na naruszenie prawa strony do rozpoznania bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Szczecinie VI Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o sygnaturze akt VI U 1067/18 z odwołania W. W. (1) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy i prawo do renty w związku z wypadkiem przy pracy

postanawia: odrzucić skargę.

Barbara Białecka Urszula Iwanowska Jolanta Hawryszko

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lutego 2018 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku z dnia 30 czerwca 2017 r., odmówił W. W. (2) prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 października 2017 r. orzekła, że nie jest ona osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. W. (2) wniosła o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty wypadkowej podnosząc, że stwierdzone u niej uszkodzenie narządu ruchu (nogi) uniemożliwia wykonywanie jakiejkolwiek pracy i pomimo kilkukrotnego leczenia operacyjnego jej stan zdrowia na przestrzeni wielu lat nie uległ poprawie. Zdaniem ubezpieczonej, jej niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce w dniu 25 lipca 1997 r. Dodatkowo ubezpieczona podniosła, że pojawiły się u niej nowe schorzenia internistyczne, które znacząco pogorszyły jej stan zdrowia.

Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Szczecinie pod sygnaturą akt VI U 1067/18.

Pismem z dnia 7 marca 2020 r. W. W. (2) wniosła „zażalenie” na przewlekłość postępowania sądowego, między innymi, w sprawie o sygn. akt VI U 1067/18, wskazując, że toczy się ona od 2013 r. i do dnia dzisiejszego nie została rozstrzygnięta. Skarżąca zarzuciła, że Sąd nie bierze od początku pod uwagę jej wniosków o pełnomocnika z urzędu oraz wszystkich dokumentów medycznych jakie ubezpieczona składa. Skarżąca wniosła o interwencję.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Rozpoznawana skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 75; powoływana dalej jako: ustawa).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy, skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających to żądanie. Skarżący powinien w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskazać, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy. Zgodnie z utrwalonym już stanowiskiem sądów powszechnych, administracyjnych i Sądu Najwyższego obowiązkiem skarżącego jest precyzyjne wskazanie na konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2011 r., WSP 3/11, LEX nr 1027854 i z dnia 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05 i III SPP 95/05, OSNP 2006/1-2/35 i 34; postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2014 r., II FPP 5/14, LEX nr 1494964 i z dnia 19 sierpnia 2011 r., I OPP 58/11, LEX nr 1068350; postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 listopada 2013 r., II S 27/13, KZS 2013/12/46 i z dnia 25 kwietnia 2014 r., II S 8/14, KZS 2014/6/81).

W postanowieniu z dnia 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05 (OSNP 2006/1-2/35), a także w postanowieniu z dnia 24 września 2013 r., III SPP 174/13 (LEX nr 1555671) Sąd Najwyższy wprost wskazał, że jak wynika z art. 9 ust. 1 ustawy, brak sprecyzowania okoliczności faktycznych i zarzutów uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania uniemożliwia dokonanie przez sąd właściwy do rozpoznania skargi oceny przewlekłości postępowania. Konstrukcyjnego wymagania dotyczącego przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie nie wypełnia powołanie się wyłącznie na czas trwania postępowania, w ocenie osoby wnoszącej skargę nadmiernie wydłużony.

Sąd rozpoznający skargę nie może zastąpić strony w jej powinnościach dokładnego przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05, LEX nr 166488). Jednocześnie przyjmuje się, że wymagania zawarte w art. 6 ust. 2 ustawy uznać należy za nieusuwalne, a ich niespełnienie zawsze będzie skutkowało odrzuceniem skargi bez wzywania do uzupełnienia jej braków. Skoro sąd rozpoznający skargę na przewlekłość postępowania ma w szczególności dokonać oceny terminowości i prawidłowości czynności podjętych przez sąd pierwszej instancji z uwzględnieniem charakteru sprawy, stopnia faktycznej i prawnej jej zawilości, a także znaczenia dla strony wnoszącej skargę czynności podjętych przez ten sąd to skarga ta bez wątplenia powinna wyraźnie wskazywać, w którym miejscu postępowania doszło do uchybienia przez sąd orzekający terminowości bądź prawidłowości. W konsekwencji uznać należy, że brak sprecyzowania okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania uniemożliwia ocenę czynności sądu wymienionych w art. 2 ust. 2 ustawy.

Zgodnie zaś z art. 9 ust. 1 ustawy, skargę niespełniającą wymagania przewidzianego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy sąd odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1).

W niniejszej sprawie z treści wniesionej skargi nie wynika, jakie okoliczności skarżąca traktuje jako wydłużenie postępowania ponad konieczność związaną z nadaniem biegu i rozpoznaniem wniesionego przez nią odwołania. Skarżąca wskazuje jedynie, że sprawa toczy się od 2013 r. i do dnia dzisiejszego nie została rozstrzygnięta. Ponadto, skarżąca zarzuciła, że Sąd nie uwzględniła jej wniosków o pełnomocnika z urzędu oraz dokumentacji medycznej, którą składa do akt sprawy.

Zatem, w skardze nie zostały powołane żadne okoliczności, które mogłyby zostać potraktowane jako uzasadnienie żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Okręgowym po złożeniu odwołania. Ograniczenie się w skardze na przewlekłość tylko do podniesienia argumentu, że do dnia jej wniesienia sprawa nie została rozpoznana należy uznać za oczywiście niewystarczające dla spełnienia konstrukcyjnego wymagania "przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania", a tym samym skarga nie odpowiada wymaganiu z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy, co zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy powoduje jej odrzucenie.

Jednocześnie w odpowiedzi na zarzuty skarżącej należy wyjaśnić, że sprawa o sygn. akt VI U 1067/18 nie toczyła się w Sądzie Okręgowym od 2013 r., bowiem dotyczyła odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 5 lutego 2018 r. Zaś zarzut niewyznaczenia pełnomocnika z urzędu jest zarzutem procesowym i skarżąca mogła go podnosić w środkach zaskarżenia składanych w sprawie. Natomiast dokumentacja medyczna jest brana pod uwagę przy sporządzaniu opinii przez biegłych sądowych, co wynika wprost z treści sporządzanych w sprawie opinii. Nadto trzeba także wskazać, że postępowanie w tej sprawie przed Sądem Okręgowym zakończyło się w dniu 19 grudnia 2019 r., bowiem w tym dniu Sąd wydał wyrok oddalający odwołanie ubezpieczonej od decyzji z dnia 5 lutego 2018 r.

Skoro więc w złożonej skardze nie zostały przedstawione jej wnioski oraz okoliczności, które stanowiłyby uzasadnienie zgłoszonych wniosków, to należało ją odrzucić, bez wzywania do usunięcia tego braku formalnego skargi.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy.

Barbara Białecka Urszula Iwanowska Jolanta Hawryszko